

РЕШЕНИЕ

№ 37127

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в
публично заседание на 20.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11274** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с 60а от Закона за съдебната власт/ЗСВ/.

Образувано е по жалба на Н. Т. Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, срещу отказ за разглеждане на заявление № РС-24-442/25-.07.2024 г. по описа на Инспектората към Висшия съдебен съвет, обективиран в Писмо с изх. № 94-Н-276/24/29.10.2024 г. на Заместник-министъра на правосъдието.

В жалбата е посочено, че отказът е незаконосъобразен. Моли се да бъде отменен. Излагат се подробни съображения в тази насока. В съдебно заседание жалбоподателят, лично и чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Не претендира за разноски.

Ответникът - Заместник-министъра на правосъдието – в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по заявление на Н. Т. Т. с вх. рег. № РС-24-442 от 25.07.2024 г. по описа на Инспекторат към ВСС по реда на Глава трета "а" от Закона за съдебната власт (ЗСВ) на основание чл. 60а, ал. 1 от ЗСВ. Молбата на Н. Т. Т. е разгледана от състав на специализираното звено на Инспектората към ВСС и резултатите и направените изводи са обективирани в Констативен протокол изх. № РС-24-442/15.10.2024 г.

Между страните няма спор по изложените факти. В констативния протокол детайлно и подробно са описани фактите, установени от проверяващия състав във връзка с постъпилото заявление, напълно съответстващи на посоченото в заявлението и в жалбата на оспорващия в конкретния случай. Спорът се свежда до това от кой момент е започнал да тече в конкретния случай 6-месечният преклузивен срок по чл. 60а, ал. 4 от ЗСВ.

При извършената проверка по подаденото заявление е констатирано, че от Н. Т. Т. са предявени обективно съединени иски по чл. 48, ал. 7 от ЗУЕС за изплащане на обезщетения от съответните ответници в производството, представляващи неплатени суми за извършен ремонт на покрива на сграда през 2014 г. и 2006 г. образувано е гр. д № 26306/2016 г. по описа на СРС, ГО, 33 състав. Исковата молба е подадена на 16.05.2016 г.

Производството пред СРС е приключило с Решение № 66996/12.03.2020 г. по гр. д. 26306/2016 г. по описа на СРС, ГО, 33 състав.

На 09.06.2020 г. Н. Т. Т. подава молба по реда на чл. 247 от ГПК. С Разпореждане № 20225145/14.10.2020 г. съдът оставя без уважение подадената молба за допълване на постановеното решение.

На 05.11.2020 г. гр. д. № 26306/2016 г. по описа на СРС, 33 състав е изпратено на СГС за произнасяне по подадената от Т. въззивна жалба. Пред СГС е образувано гр. д. № 12203/2020 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав. Производството по делото е приключило с Решение № 263091/06.10.2022 г., с което е отменено Решение № 66996/12.03.2020 г. по гр. д. 26306/2016 г. по описа на СРС, ГО, 33 състав в частта, в която съдът е отхвърлил на основание чл. 48, ал. 7 от ЗУЕС иска на Д. Х. П. собственик на ап. 2 спрямо ответницата З.И.С, собственик на ап. № 4 за сумата над 166,69 лв. до 121,12 лв., представляваща дължима сума за ремонт на покрив на сграда с адрес в [населено място] през 2014 г., ведно със законната лихва от 01.05.2015 г. до окончателното изплащане и спрямо ответника Н.П.С собственик на ап. 12 за сумата над 476,76 лв. до 606,70 лв., представляваща дължима сума за ремонт на покрив на сграда с адрес в [населено място] през 2014 г., ведно със законната лихва до окончателното плащане, вместо което постановява ОСЪЖДА З.И.С собственик на ап. № 4 да заплати на Д. Х. П., собственик на ап. 2 по иска с правно основание чл. 48, ал. 7 от ЗУЕС разликата над 166,69 лв. до 121,12 лв., представляваща дължима сума за ремонт на покрив на сграда с адрес в [населено място] през 2014 г., ведно със законната лихва от 01.05.2015 г. до окончателното изплащане. ОСЪЖДА Н.П.С собственик на ап. 12 да заплати на Д. Х. П., собственик на ап. 2 по иска с правно основание чл. 48, ал. 7 от ЗУЕС разликата над 476,76 лв. до 606,70 лв., представляваща дължима сума за ремонт на покрив на сграда с адрес в [населено място] през 2014 г., ведно със законната лихва до окончателното плащане. Решението е окончателно на основание чл. 280, ал. 3 от ГПК.

На 08.03.2023 г. от Н. Т. Т. е подадена молба по чл. 247 от ГПК. С решение от 07.02.2024 г. е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решението от 06.10.2022 г., като е постановено вместо Д. Х. П. да се чете Н. Т. Т..

Производството по подадената от жалбоподателя искова молба е започнало на 16.05.2016 г. и е приключило с окончателно решение на 07.02.2024 г.

Констативният протокол е изпратен на основание чл. 60д от ЗСВ на Министъра на правосъдието, заедно със заявлението и събраните доказателства в хода на проверката.

Издаден е отказ за разглеждане на заявление № РС-24-442/25-.07.2024 г. по описа на Инспектората към Висшия съдебен съвет, обективиран в Писмо с изх. № 94-Н-276/24/29.10.2024 г. на Заместник-министъра на правосъдието.

В хода на съдебното производство от страните не са ангажирани допълнителни доказателства.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град, III отделение,

49 състав прави следните правни изводи:

Жалбата срещу процесния отказ, обективиран в писмо на заместник-министъра на правосъдието е подадена чрез Министерството на правосъдието от надлежната страна, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 197 от АПК. С оглед на горното, съдът намира жалбата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган по ч. 60е, ал. 1 от ЗСВ –заместник-министърът на правосъдието, оправомощен със Заповед № ЛС-01-18/22.04.2024 г. на Министъра на правосъдието /лист 37 от делото/.

Актът отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, като съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му, с оглед на което не са налице основания водещи до нищожност на оспорения акт.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

По реда на чл. 60а и следващите от ЗСВ се разглеждат заявления на граждани и юридически лица срещу актове, действия или бездействия на органите на съдебната власт, с които се нарушава правото им на разглеждане и решаване на делото в разумен срок. Заявленията се подават от граждани и юридически лица, които са: 1. страни по приключени граждански, административни и наказателни производства; 2. обвиняеми, пострадали или оштетени юридически лица по прекратени досъдебни производства. Разпоредбата на чл. 60а, ал. 2 от ЗСВ, глава 3 "а" сочи изчерпателно и ясно лицата, имащи право да подадат заявление срещу актове, действия или бездействия на органите на съдебната власт, с които се нарушава правото им на разглеждане и решаване на делото в разумен срок.

Спазен е предвидения в чл. 60а - чл. 60ж от ЗСВ ред за разглеждане на заявлението. Извършена е проверка на основание чл. 60в от ЗСВ на заявлението по чл. 60а, ал. 1 ЗСВ от специализирано звено на Инспектората към Висшия съдебен съвет; за резултатите от извършената проверка е съставен констативен протокол. В изпълнение на разпоредбата чл. 60д, ал. 2 от ЗСВ след приключването на проверката констативният протокол, ведно с преписката, са изпратени на министъра на правосъдието. В случая, преди пристъпване към произнасяне по същество е извършена преценка за допустимостта на заявеното искане, като е постановен отказ да се разгледа по същество заявление по чл. 60а ЗСВ.

Спорен по делото е въпросът от кога е започнал да тече 6-месечният срок по чл. 60а, ал. 4 от ЗСВ за подаване на заявлението.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е страна по гражданско дело, приключило с окончателен акт.

Според правната теория окончателен акт е този, постановен в производството по разглеждане на основното искане, с което съдът е сезиран. Съгласно практиката на ЕСПЧ за краен момент на производството се приема приключването му с влязъл в сила акт, като това може да е акт на най-горната инстанция, който не подлежи на обжалване или неподлежащ на обжалване акт на по-долна инстанция. В случая това е било съдебното решение на СГС, с което е приключило производството по разглеждане на предявените иски претенции, което е завършило със съдебно решение от 06.10.2022 г., постановено по гр. дело № 12203/2020 г. на СГС, III-Б въззивен състав, както правилно е прието и в оспореното писмо. Съдът приема, че именно от датата на постановяването на това съдебно решение, което е окончателно, видно от неговия диспозитив, е започнал да тече 6-месечният срок по чл. 60а, ал. 1 от ЗСВ, както правилно е приел и административният орган в оспореното в настоящото производство писмо.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че след като е иницириано производство по реда на чл. 247 от ГПК по молба на ищеца, то постановеното решение за поправка на очевидна фактическа грешка от 07.02.2024 г. е окончателният съдебен акт, поради което от тази дата следва да тече 6-месечният срок по чл. 60а, ал. 4 от ЗСВ. Производството по чл. 247 от ГПК не е самостоятелно производство, отделно от това по разглеждане на предявената искова претенция, поради което то не представлява решаване на спора по същество и не е окончателен съдебен акт по смисъла на чл. 60а, ал. 4 от ЗСВ, а единствено дава възможност за отстраняване на очевидна фактическа грешка във вече постановеното съдебно решение. Постановеното решение в производството по чл. 247 от ГПК не е самостоятелно по своята същност, тъй като не се издава в самостоятелно съдебно производство, а единствено допълва решението, което съдът се е произнесъл по същество по подадената искова молба.

С оглед изложеното оспореният отказ за разглеждане на заявление № РС-24-442/25-.07.2024 г. по описа на Инспектората към Висшия съдебен съвет, обективиран в Писмо с изх. № 94-Н-276/24/29.10.2024 г. на Заместник-министъра на правосъдието е правилен и законосъобразен, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ/ в актуалната ѝ редакция/ в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Т. Т. срещу отказ за разглеждане на заявление № РС-24-442/25-.07.2024 г. по описа на Инспектората към Висшия съдебен съвет, обективиран в Писмо с изх. № 94-Н-276/24/29.10.2024 г. на заместник-министъра на правосъдието.

ОСЪЖДА Н. Т. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Министерството на правосъдието сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: